Liliana David

Nişa

„Când conştiința se ivi din neant, văzu că e singură şi o cuprinse frica.

— Dar de ce să mă tem, dacă nu există nimic care să-mi facă rău?”

Alira făcu o manevră de întoarcere. În spatele navei apăruse brusc o fantă de lumină, ce părea că se lărgeşte progresiv. Aparatura de bord semnaliza din ce în ce mai des. Temperatura crescuse aproape de limita de rezistență a materialelor, senzorii de mişcare emiteau continuu iar aparatele de recepție a vibrațiilor de joasă frecvență semnalizau cu jocuri ritmate de lumini. Deodată, toate se opriră. Se instală o linişte covârşitoare.

Era în spațiu de câteva săptămâni. Pierduse legătura cu nava-mamă şi se pare că nu trimiseseră nicio navetă în căutarea ei. Mai avea destule provizii, dar începuse să se nelinişteascâ. Trebuia să se fi inițiat de mult timp o operațiune de salvare. Dar…nimic.

Fata se apropie de hublou. Nu zări nimic. Fanta nu se mai vedea. Totul, în jur, dispăruse. Era întuneric absolut. În navă, la fel. O uşoară nelinişte o cuprinse. Întinse mâna spre tastele panoului de comandă. Aici simți un curent de aer rece şi umed, de parcă era adierea unei brize. Închise ochii aşteptând. Simți cum curentul o învăluie într-o spirală. Se gândi: ,,Orice ar fi, este de natură pozitivă. Îmi transmite stări accentuate de bine… Îmi doreşte binele… Doreşte să mă atingă?…”

— Alira… şopti Vocea din întuneric. Alira, mă simți?

— Da… Cine eşti?

— Nu ştiu prea bine…

— De ce stai în întuneric?

— Aşa m-am născut: din întuneric.

— Dar eu am văzut o fantă de lumină, acolo de unde presupun că ai apărut.

— Eu nu ştiu ce era.

— Hai, gândeşte-te, cine eşti?

— Ştiu doar că vin de Dincolo.

— De unde?

— De dincolo de ce ai văzut tu.

— Hm, ai făcut un salt în timp?

— Nu, am venit de dincolo de timp. Creatorul a făcut o nişă. A lăsat

timpul să pătrundă aici. Mi-a spus că ființa pe care o voi întâlni la ieşire mă va ajuta să construiesc lucrul pentru care m-a trimis.

— M-ai întâlnit pe mine.

— Da.

— Şi?…

— Aşteaptă să-mi revin un pic. M-ai cam amețit.

— Cine este Creatorul tău?

— Creatorul tuturor! Nu şti?

— Bănuiesc că da.

— Ei, bine, acolo a rămas doar dimensiunea temporală. Dar ea se scurge prin nişă şi aici. Şi tu trebuie să mă ajuți s-o opresc.

— Păi de ce să oprim timpul?!

— Nu o să-l oprim. Îl redirecționăm, în aşa fel, încât să se poată combina cu alte dimensiuni.

— Dar aici avem trei dimensiuni! Ce ai de gând să faci? O să combini timpul cu fiecare dintre dimensiunile mele? râse Alira.

— Nu. O să mă contopesc cu toate cele trei dimensiuni ale tale şi o să vezi…

Alira se înfioră. Ce se va întâmpla? Va deveni vreun mutant? Va dispărea? Se va transforma?

— Nu-ți fie teamă, nu se va întâmpla nimic rău. Va fi o transformare, dar nu cum te aştepți tu.

— Dar, ce-ți veni să mă alegi tocmai pe mine?

— Se pare că tu ai fost trimisă special aici.

— De către cine?

— De Marele Preot. Creatorul l-a contactat. De aceea te-ai rătăcit. De fapt, nu te-ai rătăcit, ai intrat în Universul cel mai apropiat de al tău. Fanta s-a deschis la intrarea ta. Dar nu ai putut s-o observi, pentru că îți lipseau anumite deprinderi… de observație interioară. Rătăcind prin spațiu, singură, te-ai dezvoltat.

— Aha… ce interesant! Şi ce mi-ai pregătit?

— Dă-mi mâna.

Alira întinse mâna în întuneric. O atingere caldă şi intensă o cutremură. O atrăgea undeva. Se mişcau împreună. Se rotiră cu o viteză amețitoare prin lumini de toate culorile, prin întuneric de nepătruns, părea că se îndepărtează la distanțe inimaginabile, că se apropie ca un fulger de diferite planete sau stele. I se părea că poate să cuprindă cu brațele galaxii întregi, să le insufle

viață, sau căldură.

Deodată, se opriră. Picioarele i se fixară într-o nişă. Era nişa aceea. Nu se mai putea desprinde. Conştiința crescu din ea ca un tsunami. Se revărsă.

Începuseră să-i crească ramuri. Nemărginite. Noduroase. Pline de sevă. Apoi alte ramuri, din primele şi tot aşa…

Se întindea fără oprire.

Apoi apărură stele. Se agățau singure, de ramurile mai groase. Apoi apărură planete. Se învârteau pe lângă stele. Frunzele erau galaxii.

Conştiința nu se mai oprea. Alira o rugă:

— Am astupat nişa. Opreşte-te. Mă strânge cam tare. Nu mai pot respira. Îmi vor muri crengile, şi eu…

— Îl voi ruga pe Creator să facă altă nişă, unde ne vom replanta.

— Nu mai rezist prea mult. Va muri şi Universul?

— Se va stinge, încet, aici. Dar, dacă mai intră puțin Timp de Dincolo, vom creea împreună cu el, un altul. De aceea avem nevoie de altă nişă.

— Grăbeşte-te.

Conştiința se duse la Creator. Acesta o întrebă:

— Ce Univers alegi să replantezi?

— Pe cel mai tânăr. Acolo, ființele au ajuns la înțelegerea supremă. Au eliminat războaiele şi chiar ura. E Universul care înfloreşte mereu.

— Acela să fie!

Din nou, conştiința se văzu aruncată din neant şi o cuprinse frica. Alira murise, sufocată de nişa temporală. Dar Universul cu flori era acolo, mirosind a Ea.

Conştiința se revărsă din nou în ramura tânără şi începu acelaşi proces de creație. De astă dată, nişa era închisă. Rădăcinile noului Univers crescuseră independent, la fel ca ramurile.

Dar de ce să mă tem, dacă nu există nimic care să-mi facă rău?